

Arrest

nr. 97 459 van 20 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juni 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 14 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 6 juli 2002 gehuwd met N.I. die in het bezit is van een verblijfstitel voor onbepaalde duur. Ze hebben vier kinderen.

Op 24 november 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot verblijf op grond van gezinshereniging.

Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage15*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juni 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit Van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op ... in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: I.

Voornaam: R.

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Geboortedatum: (...)1970

Geboorteplaats: stavropolsiy

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met I. N., met Russische nationaliteit, gemachtigd sinds 2009 tot een verblijf in België van onbepaalde duur, dat hij een Tsjetsjeense vrijheidsstrijder is, dat hij gedurende een lange tijd heeft gevochten tegen de Russen, dat hij hierdoor gezocht werd door Russische militairen, dat deze feiten reeds naar voor werden gebracht door zijn echtgenote in haar asielprocedure en dat deze bij haar asielaanvraag niet betwist werden, dat er hoewel er geen open oorlog meer is er nog steeds schermutselingen zijn tussen Russische en Tsjetseense rebellen, dat het onmogelijk is om voor een gevluchte vrijheidsstrijder terug te keren naar Rusland om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, dat indien hij zijn echtgenote en kinderen zou moeten verlaten dit een schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM); deze vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. De argumenten dat verzoeker zou gevochten hebben als Tsjetseens vrijheidsstrijder tegen de Russen, zijn gebaseerd op verklaringen van betrokkene die niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst. Dat deze argumenten reeds werden aangehaald in de asielaanvraag van de echtgenote van betrokkene en hierbij niet betwist werden is mogelijk, doch kan opgemerkt worden dat haar de status van erkend politiek vluchteling of subsidiaire bescherming geweigerd werd.

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich immers in het bezit gesteld heeft van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw te verenigen met echtgenote en kinderen. Het feit dat betrokkene het EVRM ter bescherming van zijn gezinsleven en persoonlijke levenssfeer inroept kan evenmin beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België rechtvaardigd, of als een vrijgeleide die verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding van betrokkene zijn vrouw en kinderen om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van de bepalingen van het EVRM met betrekking tot de bescherming van het gezinsleven en de persoonlijke levenssfeer.”

Op 14 juni 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan I., R.

geboren te stavropolsiy, op (...)1970, .

van Rusland (Federatie van) nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 16/7/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken; Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art 7, paragraaf 1,1°: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet – zoals in casu -, komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (cursivering toegevoegd).

Verzoeker is van mening dat de besluitvorming van de D.V.Z. erg onredelijk is.

Verzoeker was van mening dat hij zijn aanvraag tot regularisatie van verblijf, overeenkomstig art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet, kon indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in casu Menen, aangezien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het op grond van art. 2 Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De D.V.Z. is blijkbaar de mening toegedaan dat er geen uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn.

De juridische vraagstelling die zich in huidige procedure stelt, spitst zich bijgevolg toe op de vraag of de D.V.Z., op grond van de bestaande feitelijke gegevens, niet in onredelijkheid tot het besluit gekomen is dat er geen uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet aanwezig zijn.

In zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 15 september 2011 had verzoeker te kennen gegeven:

‘Verzoeker is een Tsjetsjeens vrijheidsstrijder, die lange tijd tegen de Russen gestreden heeft aan de zijde van de Tsjetsjeense brigadegeneraal G., en die daarom gezocht werd door de Russische militairen. Deze feiten werden door de echtgenote van verzoeker naar voor gebracht tijdens haar asielprocedure, en deze feiten werden nooit betwist. Alhoewel er in Tsjetsjenië geen open oorlog meer gevoerd wordt, zijn er nog steeds schermutselingen tussen de Russische militairen en de Tsjetsjeense rebellen. Het is voor iemand die lange tijd als vrijheidsstrijder gevochten heeft en eindelijk uit Tsjetsjenië is kunnen wegvlugten, onmogelijk naar de Russische Federatie terug te keren om aldaar de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. ’

In zijn beslissing heeft de D.V.Z. hierop als volgt geantwoord:

‘Deze vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. De argumenten dat verzoeker zou gevochten hebben als Tsjetsjeens vrijheidsstrijder tegen de Russen, zijn gebaseerd op verklaringen van betrokkene die niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst. Dat deze argumenten reeds werden aangehaald in de asielaanvraag van de echtgenote van betrokkene en hierbij niet betwist werden is mogelijk, doch (er) kan opgemerkt worden dat haar de status van erkend politiek vluchteling of subsidiaire bescherming geweigerd werd. ’

Dit antwoord is totaal onredelijk. Er kan niet betwist worden dat er nog steeds, zij het sporadisch, schermutselingen zijn tussen de Russische militairen en de Tsjetsjeense rebellen. Een terugkeer naar Rusland is in hoofdte van verzoeker ondenkbaar. De D.V.Z. stelt dat de verklaringen van verzoeker niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst. Nochtans kan er niet ontkend worden dat, voor Tsjetsjenen die tegen de Russen gevochten hebben, de toestand risicovol is en blijft. En in Moskou worden Tsjetsjenen al gauw als terroristen aangezien, met alle gevolgen van dien.

Verzoeker kan weliswaar niet zwart op wit bewijzen dat hij, als hij naar Rusland zou teruggaan, zou omgebracht worden of in de gevangenis zou terechtkomen; nochtans is deze kans reëel, en dient verzoeker van ‘het voordeel van de twijfel’ te kunnen genieten.

Zelfs indien er maar 10 % kans is dat verzoeker bij een terugkeer naar Rusland zou omgebracht worden of in de gevangenis zou terechtkomen, kan er van verzoeker redelijkerwijze niet verwacht worden dat hij zijn vrouwen kinderen zou verlaten en naar Rusland zou terugkeren om aldaar een verzoek tot gezinshereniging in te dienen.

Verzoeker is bijgevolg van oordeel dat er, gezien hogervermelde redenen, zeker uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet aanwezig zijn, en dat de D.V.Z. in totale onredelijkheid tot zijn besluitvorming is gekomen.”

2.2 De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijf ingediend *in functie* van zijn echtgenote die over een verblijfstitel beschikt voor onbepaalde duur. Met toepassing van artikel 12bis, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dient verzoeker in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen aangezien met toepassing van artikel 12bis, § 1 de aanvraag in beginsel moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of de elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker zet in zijn aanvraag tot gezinshereniging met betrekking tot de 'buitengewone omstandigheden' het volgende uiteen:

"Verzoeker is van mening dat hij, overeenkomstig art. 12bis § 1, 2e lid, 30 Vreemdelingenwet: deze aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, aangezien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van art. 2 Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Verzoeker is een Tsjetsjeens vrijheidsstrijder, die lange tijd tegen de Russen gestreden heeft aan de zijde van de Tsjetsjeense brigadegeneraal Gelayev, en die daarom gezocht werd door de Russische militairen. Deze feiten werden door de echtgenote van verzoeker naar voor gebracht tijdens haar asielprocedure. en deze feiten werden nooit betwist.

Alhoewel er in Tsjetsjenië geen open oorlog meer gevoerd wordt, zijn er nog steeds schermutselingen tussen de Russische militairen en de Tsjetsjeense rebellen. I-l'et is voor iemand die lange tijd als vrijheidsstrijder gevochten heeft en eindelijk uil Tsjetsjenië is kunnen wegvlugten. onmogelijk naar de Russische Federatie terug te keren om aldaar de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen."

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *"De argumenten dat verzoeker zou gevochten hebben als Tsjetsjeense vrijheidsstrijder tegen de Russen, zijn gebaseerd op verklaringen van betrokkene die niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst. Dat deze argumenten reeds werden aangehaald in de asielaanvraag van de echtgenote van betrokkene en hierbij niet betwist werden is mogelijk, doch kan opgemerkt worden dat haar de status van erkend politiek vluchteling of subsidiaire bescherming geweigerd werd."*

Verzoeker betoogt dat de beslissing totaal onredelijk is omdat niet kan worden betwist dat er nog steeds, zij het sporadisch, schermutselingen zijn tussen Russische militairen en Tsjetsjeense rebellen. In Moskou worden Tsjetsjenen al gauw als terroristen aanzien. Verzoeker stelt dat hij niet zwart op wit kan bewijzen dat hij bij een terugkeer zal worden omgebracht of in de gevangenis zal terechtkomen doch hij meent dat deze kans reëel is en van hem niet kan worden verwacht zijn vrouw en kinderen te verlaten en terug te keren naar Rusland om aldaar een verzoek tot gezinshereniging in te dienen.

Blijkens de stukken van het administratief dossier zijn bij de aanvraag de volgende stukken bijgevoegd:

- Attest controle politie
- Fotocopie schrijven advocaat
- Geboorteaktes kinderen
- Kopie verblijfskaart echtgenote
- Handgeschreven verklaring van echtgenote dat zij gezinshereniging wenst en dat verzoeker de vader is van de 4 kinderen geboren 1995, 1997, 2001, 2011
- Kopie nationaal paspoort van verzoeker geldig 29.07.2011 tot 29.07.2016

- Huwelijksakte (gelegaliseerd)
- Geregistreerd huurcontract
- Attest mutualiteit
- Medisch attest
- Bewijs van goed gedrag en zeden van Rusland *d.d.* 28.07.2011
- Attest echtgenote ten laste OCMW
- Positieve woonstcontrole politie *d.d.* 07.01.2011 + 04.11.2011

Waar verweerder motiveert dat de verklaringen van verzoeker niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst, is dit motief niet kennelijk onredelijk, nu nergens uit de ingediende stukken blijkt dat hij *in concreto* aantoonbaar een Tsjetsjeense vrijheidsstrijder te zijn geweest. Verzoeker beperkt zijn betoog ook in het verzoekschrift tot een loutere bewering, zonder zijn verklaring *in concreto* aan te tonen met een begin van bewijs. Verzoeker verwijst weliswaar naar de asielmotieven van zijn echtgenote doch toont hiermee niet aan dat het asielaanvraag van zijn echtgenote dat op hem betrekking heeft niet zou zijn betwist. De status van vluchteling of subsidiaire bescherming is immers aan zijn echtgenote niet toegekend. De feiten die zijn echtgenote heeft aangehaald in haar asielaanvraag zijn met betrekking tot verzoeker aldus niet bewezen. Het motief in de bestreden beslissing dat aan zijn echtgenote geen vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming is toegekend waardoor de verwijzing naar haar asielmotieven niet volstaat ten bewijze van zijn bewering dat hij Tsjetsjeens vrijheidsstrijder was, is aldus niet kennelijk onredelijk. In weerwil van verzoekers grief in zijn middel kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat hij dient te bewijzen dat hij zal worden vermoord of gevangengezet bij een terugkeer naar Rusland. Waar verzoeker evenwel beweert dat zijn leven in gevaar is omdat hij Tsjetsjeens vrijheidsstrijder was, is zijn betoog beperkt tot een loutere bewering en volstaat dit betoog niet om de aangehaalde buitengewone omstandigheden aan te nemen.

De gemachtigde van de staatssecretaris is in redelijkheid kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten. Er zijn in het dossier geen gegevens voorhanden welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot een ander besluit is gekomen inzake de door verzoeker aangevoerde onveilige situatie in Rusland, schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Indien verzoeker verplicht zou worden voor een zestal maanden naar Rusland terug te gaan wonen - en aldus zijn echtgenote en kinderen, met wie hij eindelijk terug verenigd is, in België zou moeten achterlaten - ware dit een grove inbreuk op het recht van verzoeker op een normaal gezinsleven, en ware dit een schending van art. 8 E.V.R.M. Dit werd overigens reeds beslist door de Belgische rechtspraak (Kortgeding Brussel, 19 mei 2005, T. Vreemd., 2005,242).

Het is weliswaar juist, zoals gesteld in de eerste bestreden beslissing, dat art. 8 E.V.R.M. niet als een vrij geleide kan beschouwd worden om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, maar er zijn toch grenzen aan deze overweging. Gelet op het feit dat een terugkeer van een Tsjetsjeen naar Rusland onbetwistbaar risicovol is, en er niet kan gegarandeerd kan worden dat verzoeker heelhuids naar zijn gezin in België zal kunnen terugkeren, zou, redelijkerwijze, het recht op een normaal gezinsleven ernstig geschonden worden.”

2.4 Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel

van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het gezinsleven met zijn echtgenote en vier kinderen wordt niet betwist. Blijkens de bespreking onder het eerste middel is de bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijf op grond van gezinshereniging, op wettige wijze genomen en is er geen schending aangetoond met betrekking tot de materiële motivering. Verzoeker was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten zoals voorzien in artikel 2 van de vreemdelingenwet en hij kan evenmin een wettig verblijf aantonen in het verleden. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM motiveert verweerder in de bestreden beslissing:

“De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich immers in het bezit gesteld heeft van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw te verenigen met echtgenote en kinderen. Het feit dat betrokkene het EVRM ter bescherming van zijn gezinsleven en persoonlijke levenssfeer inroept kan evenmin beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België rechtvaardigt, of als een vrijgeleide die verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding van betrokkene zijn vrouw en kinderen om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van de bepalingen van het EVRM met betrekking tot de bescherming van het gezinsleven en de persoonlijke levenssfeer.”

De bestreden beslissing laat onverlet de mogelijkheid voor verzoeker om terug te keren nadat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Voormelde procedure verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, 22 EHRR 228). In de bespreking onder het eerste middel is reeds gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat een terugkeer *“onbetwistbaar risicovol is”* en dat hij misschien niet *“heelhuids”* kan terugkeren. Verzoeker beperkt zijn betoog tot een loutere bewering en laat na aan te tonen dat een terugkeer voor hem risicovol kan zijn door zijn optreden in het verleden als Tsjetsjeens vrijheidsstrijder. Dat hij riskeert niet heelhuids te kunnen terugkeren naar België, wordt aldus niet aannemelijk gemaakt in zijn betoog.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN